

Studentův zápisník, kapitola 15. : Dilema

Tak si kráčím prázdnou školní budovou, hledající výsledky ze zápočtové písemky z matematické analýzy a najednou mi padne do oka inzerát: Chcete pracovat s Linuxem nebo pro Linux? Zavolejte . . . To by byla dobrá pracovní příležitost, můj peněžní fond je na suchu a už mě nebaví pořád somrovat nějaké peníze od matky, už je mi to opravdu blbě. Měl bych se postavit na vlastní nohy.

Večer jsem tam zavolal, ale chyba lávky, ta práce by byla v Brně. Mám se jim ještě do týdne ozvat, jak jsem se rozhodl. Brigáda za osm tisíc měsíčně je nádhera. Ke Slezské univerzitě mě už nic netáhne, ale přestup na Masarykovu? Je to přece jenom daleko. Hmm, musím někam zajít s Patrikem a probrat to. Naším se to taky moc nezamlouvá, ale je to můj život (cituji otce), takže to závisí na mě.

Domluvili jsme se, že zajdeme v pátek do klubu Sky. Ideální místo ke sbalení nějaké pěkné slečny, ale teď jsou na programu odlišné věci. Dneska se rozhodne co dál. Sraz jsme si dali o půl sedmé, aby si bylo kde sednout, protože v pátek v noci najít volnou židli je úkol nadlidský.

Noc se rozjížděla parádně, po pár pivech a jedné tequile jsem dostal chuť si jít zapařit. Patrik taky nic nenamítal, tak jsme šli dolů na parket. Letmým pohledem znalce jsem se rozhlédl, kam zapadnout do davu, aby to zapadnutí bylo co nejvíce příjemné. „Pát’o, co říkáš těm dvěma co tančí u dýdžeje?“ „Hoho , jdem tam, můžeš lovit.“ Ano, jenom já, Patrik je stále věrný Zuzce, to má někdo štěstí, závidím mu. Začali hrát Elvise, Hound Dog. Mé kreace rokenrolu posilněné alkoholem vzbudily zájem u těch dvou slečen, ke kterým jsme si to namířili. „I wanna be your hound dog, cryin' all the time . . .“, vlnil jsem se v libých tónech rock'n'rollového krále. Měl jsem štěstí, slečna se na mě usmála. Tomu říkám úspěch. Začal jsem se přesouvat směrem k ní. „Ahoj já jsem Petr.“ „Čááu já Nikol.“ „Pěkné jméno“, musel jsem přervat Elvise, což sami uznáte, dá fušku. „Dík, ale mě se moc nelíbí.“ „Náhodou je skvělé, takové nezvyklé“, už jsem nemusel tak rvát, Elvis skončil. Chvilí pauza a pak . . . jo, Pulp Fiction, no znáte tu píseň, na kterou Uma Thurman a Travolta vyhráli ten pohár v tančení? Jo? Super, tak to začali hrát. S Patrikem jsme se na sebe významně podívali. Máme to nacvičené, taková malá imitace toho vítězného tance, taková soukromá spartakiáda. Po tomhle vystoupení jsem ji měl v hrsti.

Patrik odkráčel ke stolu pro své pivo a pohledem mi naznačil, že mě klidně bude postrádat. „Zajdeme na skleničku?“ začínám opatrně. „Tak jo.“ Vše klape podle mých představ. Ploužáky jsou jen a jen naše. Stále ze sebe nespouštíme oči ani při rychlých „kouscích“, což dá fušku, ale ženská je to pěkná.

Bohužel noc začínala prohrávat souboj s ránem. Je třičtvrtě na čtyři, Nikole jede tramvaj domů. Jdu ji doprovodit. Vymámím z ní telefonní číslo. A je konec. Dveře se za ní zavřely a pomalu mi mizí z dohledu, až ji u Elektry ztratím úplně.

S Patrikem jsme zůstali už jenom půl hodiny, do té doby než nám jela osmička domů. „Tak jaks dopad?“ zněla Patrikova první otázka. „No, jo . . . skvěle!!!“ Pak jsme probrali pár drobností a bylo to vše.

V pondělí jsem zavolal do té firmy, kde jsem měl pracovat a oznámil jsem, že to teda neberu. Teď se těším na věci příští . . .